

[Sigsgaard.]

der gennemføres en ordentlig information og debat om forslaget ikke mindst i radio og TV, og hvis alle tilhængere af 18 års valgret bruger tiden indtil afstemningen til at diskutere spørgsmålet, hvor de færdes, er der gode chancer for, at forslaget vedtages. Jeg håber derfor, at radio og TV vil leve op til deres meget store ansvar i denne sag og sørge for ordentlig information og god debat; så kan vi undgå den meget beklagelige situation, det ville være, hvis folk, der allerede har en demokratisk ret, gik hen og benyttede denne deres demokratiske ret til at forhindre andre i at få den.

Formanden: Medlemmernes samtale, specielt i sidegangen, gør det særdeles vanskeligt at høre heroppefra.

Hanne Reintoft: Jeg skal ikke fortsætte konfirmationstalerne, men for det første ganske kort sige, at vi selvfølgelig kan gå ind for 18 års valgret. Samfundet stiller allerede krav til de 18-årige, og de må have et lige så berettiget krav på at kunne deltage i beslutningen om, hvordan det samfund skal formes og ledes. Nogle af dem, der i dag taler imod, skulle blade tilbage og se, hvad man i deres partier sagde i 1945. Da snakkede man meget om, at ungdommen havde taget sit medansvar og skulle have sin medindflydelse. Det har den stadig ikke fået.

For det andet er de indvendinger, der er anført mod 18 års valgret, uden megen vægt. Man henviser til myndighedsloven, hvor grænsen for myndigheden nu er 21; men der har ganske bredt her i dette ting i anden lovgivning været stærke, af næsten alle støttede tendenser til at flytte grænsen nedad. Umodenhed er også anført som grund. Vi har ikke i disse år nogen grund til at mene, at vi skulle have en særlig uvidende og uengageret ungdom, og kender ungdommen ikke nok til samfundsforholdene, er det i øvrigt for det første vores egen skyld, fordi vi har tilrettelagt skolegang og uddannelse, og for det andet kunne vi jo rette på dette forhold

ved at udvide skolegangen og intensivere undervisningen i samfundsfag.

Bemærkelsesværdigt er det, at de, der har mest imod at nedsætte valgretsalderen, måske også har mest imod at udvide skolegangen; de to ting stemmer ikke helt med hinanden.

Argumentet holder heller ikke, fordi valgretten er et demokratisk gode, der må tilhøre alle voksne i en befolkning uanset alder, stilling, åndelig udrustning, sygdom osv. Vi opererer heller ikke med aldersgrænser opad, når det gælder valgretten, heldigvis.

For øvrigt er det en almindelig tendens at undervurdere folks viden om og interesse for deres samfunds problemer. Mener man ikke, den er tilstrækkelig stor, kan valgretten kun intensivere interessen.

Derfor må vi håbe, at 18 års valgret gennemføres. Den burde faktisk have været gennemført i sidste folketingsssamling i ro og mag; der var allerede dengang forslag fremme om det. Kunne dette ikke lade sig gøre, må man i høj grad bebrejde regeringen, at den i hvert fald ikke har sørget for at få sagen afklaret på et tidligere tidspunkt i dette folketingsår. Der er ingen grund til at forlægge en så vigtig folkelig beslutning til sommertiden. Ferien er begyndt, og en del af de unge, der er over 21 år, men politisk aktive, er engageret i eksamen og mange andre former for aktivitet. Ønsker man lav stemmedeltagelse, er tidspunktet heldigt valgt, men det er vel næppe udtryk for en særlig demokratisk tankegang.

Som sagt kan vi varmt anbefale 18 års valgret og beder om, at de, der er imod den, i den kommende tids møder og diskussioner vil lytte efter, hvad der siges i ungdomsorganisationerne og blandt de unge; man vil måske så kunne fornemme, at der faktisk her råder både interesse og viden om det samfund, det drejer sig om.

Knud Hertling: Under første behandling af dette lovforslag gav jeg fra grønlandsk side regeringens forslag vor tilslutning. Dette gjorde vi ud fra en vurdering af de politiske